

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba w składzie powiększonym)
z dnia 1 lipca 2008 r. *

W sprawie T-266/02

Deutsche Post AG, z siedzibą w Bonn (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów
J. Sedemunda oraz T. Lübbiga,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez W.D. Plessinga oraz
M. Lumme, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez V. Kreuzschitzę oraz J. Fletta,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

popieranej przez

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK), z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowane przez adwokatów F. Mitzkusa, T. Wambacha oraz R. Wojtka,

oraz przez

UPS Europe NV/SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia), początkowo reprezentowaną przez adwokatów T. Ottervangera oraz A. Bijleveld, a następnie przez adwokata T. Ottervangera,

interwencji,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/753/WE z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG (Dz.U. L 247, s. 27),

DEUTSCHE POST PRZECIWKO KOMISJI
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili i J. Azizi, sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 czerwca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Niemieckie ramy prawne

- ¹ Należy przedstawić główne przepisy pięciu niemieckich środków ustawowych i wykonawczych dotyczących przewozu pocztowego przyjętych między 1989 r. a 1998 r., które mają znaczenie w ramach niniejszego sporu.
- ² Po pierwsze, w dniu 8 czerwca 1989 r. została wydana Postverfassungsgesetz (ustawa o organizacji poczty) (BGBl. 1989 I, s. 1026, zwana dalej „PostVerfG”). Na mocy § 1 ust. 2 PostVerfG niemiecka administracja pocztowa, Deutsche Bundespost, została podzielona na trzy odrębne jednostki prawne (Teilsondervermögen), to jest Deutsche

Bundespost Postdienst (zwaną dalej „DB-Postdienst”), Deutsche Bundespost Telekom (zwaną dalej „DB-Telekom”) i Deutsche Bundespost Postbank (zwaną dalej „DB-Postbank”). Zgodnie z § 65 ust. 2 PostVerfG jednostki te były zobowiązane do dalszego prowadzenia usług, które oferowała Deutsche Bundespost. W ten oto sposób, podczas gdy DB-Telekom wstąpiła w prawa i obowiązki Deutsche Bundespost w zakresie działalności telekomunikacyjnej, DB-Postdienst przejęła działalność Deutsche Bundespost w sektorze pocztowym.

- 3 Ponadto na mocy § 37 ust. 3 PostVerfG między trzema jednostkami prawnymi powstałymi w wyniku podziału Deutsche Bundespost powinna zostać dokonana rekompensata finansowa, w sytuacji gdy jedna z nich nie jest w stanie finansować swoich wydatków z własnych dochodów. Co więcej, na podstawie § 63 ust. 1 PostVerfG Deutsche Bundespost pozostawała zobowiązana — mimo jej podziału — do płatności zwrotnych na rzecz państwa odpowiadających określonemu odsetkowi jej przychodów operacyjnych, i to aż do 1995 r.

- 4 Wreszcie, jeśli chodzi w szczególności o obowiązek świadczenia usługi powszechnej, który ciążył na DB-Postdienst, § 25 ust. 2 PostVerfG przewidywał w istocie, że rząd niemiecki jest upoważniony do ustalenia w drodze rozporządzenia „infrastruktur, które przedsiębiorstwa [powinny] dostarczyć (świadczenia obowiązkowe) w szczególnym interesie publicznym, między innymi w celu zapewnienia usługi publicznej”, jak również do „określenia istotnych struktur świadczeń obowiązkowych i reguł w sprawie opłat”.

- 5 Po drugie, w dniu 8 lipca 1989 r. została wydana Gesetz über das Postwesen (ustawa o pocście) (BGBl 1989 I, s. 1449). Zgodnie z § 2 ust. 1 Gesetz über das Postwesen DB-Postdienst korzystała z monopolu w sektorze przewozu listów.

- 6 Po trzecie, w dniu 12 stycznia 1994 r. zostało wydane Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (rozporządzenie w sprawie świadczeń obowiązkowych) (BGBl. 1994 I, s. 86, zwane dalej „PPfLV”). Na podstawie § 1 ust. 1 PPfLV DB-Postdienst zobowiązana była dostarczać „świadczenia obowiązkowe” na całym obszarze zgodnie z zasadą jednolitej opłaty na całym terytorium krajowym. Jeśli chodzi w szczególności o dostarczanie paczek, § 2 ust. 1 PPfLV przewidywał, że DB-Postdienst zobowiązana jest zapewnić przyjmowanie, przewóz i doręczanie paczek o wadze do 20 kg i mających określone maksymalne wymiary na całym obszarze. Ponadto § 2 ust. 2 pkt 3 PPfLV upoważniał DB-Postdienst do ustalenia opłaty niższej od jednolitej opłaty, w przypadku gdy klient sam zajmował się sortowaniem paczek lub nadał minimalną ilość paczek.
- 7 Po czwarte, w dniu 14 września 1994 r. została wydana Postumwandlungsgesetz (ustawa o reorganizacji poczty) (BGBl. 1994 I, s. 2339). Na podstawie § 1 i 2 Postumwandlungsgesetz trzy jednostki prawne wymienione w pkt 2 powyżej zostały przekształcone w spółki akcyjne z dniem 1 stycznia 1995 r. i ich działalność została przejęta, odpowiednio, przez Deutsche Post AG (zwaną dalej „DPAG” lub „skarżącą”), Deutsche Telekom AG i Deutsche Postbank AG.
- 8 Po piąte, w dniu 22 grudnia 1997 r. została wydana Postgesetz (ustawa pocztowa) (BGBl. 1997 I, s. 3294), która zgodnie z § 4 ust. 1 przewidywała, iż dostarczanie paczek o wadze nieprzekraczającej 20 kg stanowi usługę powszechną.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 9 Poza sektorem przewozu listów, w którym DPAG korzysta z monopolu (zwanym dalej „sektorem zastrzeżonym”), działa ona również w dwóch innych sektorach pocztowych,

to jest, po pierwsze, w przewozie paczek, i po drugie, w przewozie czasopism i gazet, które są otwarte na konkurencję (zwane dalej „sektorami otwartymi na konkurencję”).

- 10 W sektorze przewozu paczek DPAG zapewnia z jednej strony usługi przewozu paczek nadawanych bezpośrednio w okienkach pocztowych oraz z drugiej strony usługi przewozu większych ilości paczek, które nie są bezpośrednio załatwiane w okienkach pocztowych (zwanego dalej „sektorem dostarczania paczek od drzwi do drzwi”).
- 11 Mając na uwadze sektor dostarczania paczek od drzwi do drzwi, który stanowi przedmiot niniejszego postępowania, DPAG zapewnia dwie podstawowe usługi, to jest z jednej strony przewóz paczek od drzwi do drzwi między klientami biznesowymi, którzy sortują wcześniej paczki lub nadają minimalną ilość paczek (zwanym dalej „segmentem klientów biznesowych”), oraz z drugiej strony przewóz paczek na zlecenie przedsiębiorstw zajmujących się sprzedażą wysyłkową, które wysyłają towary zamówione z katalogu lub drogą elektroniczną (zwanym dalej „segmentem sprzedaży wysyłkowej”).
- 12 Segment klientów biznesowych różni się od segmentu sprzedaży wysyłkowej między innymi z powodu czynności logistycznych obejmujących odbiór, sortowanie w punkcie ładunkowym i doręczanie oraz kosztów związanych z tymi czynnościami.
- 13 W dniu 7 lipca 1994 r. prywatne przedsiębiorstwo zajmujące się doręczaniem paczek, UPS Europe NV/SA (zwane dalej „UPS”), złożyło skargę do Komisji przeciwko DB-Postdienst opartą zarówno na art. 86 traktatu WE (obecnie art. 82 WE), jak i na art. 92 traktatu WE (obecnie art. 87 WE). Po tej skardze wpłynęła inna skarga złożona przez stowarzyszenie prywatnych podmiotów świadczących usługi kurierskie i ekspresowe, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (zwane dalej „BIEK”). Mówiąc krótko, UPS i BIEK zarzucały DB-Postdienst z jednej strony prowadzenie polityki sprzedaży ze stratą w sektorze dostarczania paczek od drzwi do

drzwi stanowiące nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 WE oraz z drugiej strony pokrywanie strat w tym sektorze z przychodów wygenerowanych w sektorze zastrzeżonym bądź z zasobów publicznych, które zostały jej przyznane z naruszeniem art. 87 WE.

14 Pismem z dnia 17 sierpnia 1999 r., opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 23 października 1999 r. (Dz.U. C 306, s. 25), Komisja poinformowała Republikę Federalną Niemiec o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE (zwanej dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”). Ponadto w dniu 7 lipca 2000 r. Komisja wydała decyzję o wszczęciu postępowania na podstawie art. 82 WE.

15 W dniu 20 marca 2001 r. Komisja wydała decyzję 2001/354/WE dotyczącą postępowania na podstawie art. 82 WE (sprawa COMP/35.141 — Deutsche Post AG) (Dz.U. L 125, s. 27). W decyzji tej Komisja stwierdziła, że DPAG naruszyła art. 82 WE, gdyż nadużyła swojej pozycji dominującej jedynie w segmencie sprzedaży wysyłkowej, po pierwsze, uzależniając w latach 1974–2000 przyznanie swoim klientom rabatów lojalnościowych od warunku, iż zobowiążą się do przesyłania wszystkich lub większości swoich paczek lub katalogów o określonej wadze za pośrednictwem DPAG, oraz po drugie, praktykując w latach 1990–1995 politykę sprzedaży ze stratą poprzez oferowanie cen niższych od jej kosztów dodatkowych związanych ze świadczeniem danych usług. Zważywszy na praktykę w zakresie rabatów lojalnościowych, Komisja nałożyła na DPAG grzywnę w wysokości 24 mln EUR. Jeśli chodzi o praktykę sprzedaży ze stratą, Komisja nie nałożyła grzywny na DPAG, gdyż zasadniczo uznała, że kryterium, którym posłużyła się w celu stwierdzenia istnienia takiej sprzedaży, nie było wcześniej używane.

16 W dniu 19 czerwca 2002 r. Komisja wydała decyzję 2002/753/WE w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz DPAG (Dz.U. L 247, s. 27,

zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Uzasadnienie zaskarżonej decyzji zostało przedstawione w czterech etapach.

17 W pierwszej kolejności Komisja wskazuje w motywie 2 zaskarżonej decyzji, że „[w] swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła przypuszczenie, że płatności transferowe, jakie DB-Postdienst, a następnie DPAG otrzymały od państwa w zamian za świadczenie usług w interesie ogólnym, były wyższe od dodatkowych kosztów netto, jakie świadczenie tych usług pociągało za sobą dla DB-Postdienst i DPAG” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej], oraz że „zapowiedziała zbadanie domniemanych działań pomocowych”, które wymienia w motywach 3–7 zaskarżonej decyzji. Te działania pomocowe to, po pierwsze, finansowanie nabycia Deutsche Postbank w 1998 r., po drugie, finansowanie Post-Unterstützungskasse (funduszu emerytalnego dla urzędników pocztowych), po trzecie, ewentualne przyznanie gwarancji państwowych w celu pokrycia zobowiązań Deutsche Bundespost, po czwarte, okoliczności przekształcenia DB-Postdienst w spółkę akcyjną, oraz po piąte, finansowe lub administracyjne wsparcie ze strony państwa dla skarżącej.

18 Opisawszy w motywach 12–15 zaskarżonej decyzji charakter każdego z czterech pierwszych działań pomocowych wymienionych powyżej, Komisja wskazuje w motywach 16–20 decyzji odnoszących się do piątego działania pomocowego, że skarżąca poinformowała ją, iż zgodnie z § 37 ust. 3 PostVerfG otrzymała płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom w celu wyrównania jej strat poniesionych w latach 1990–1995 (zwane dalej „płatnościami transferowymi dokonаныmi przez DB-Telekom”). W tym względzie Komisja podnosi w szczególności w motywie 20 zaskarżonej decyzji, że — jak to potwierdziła Republika Federalna Niemiec w swoich uwagach dodatkowych z dnia 25 kwietnia 2000 r. i z dnia 31 stycznia 2002 r. — DB-Telekom lub [Deutsche Telekom] przełały łącznie 11 081 mln marek niemieckich (DEM) na rzecz DB-Postdienst lub DPAG tytułem rekompensaty między 1990 r. a 1995 r., że władze niemieckie nie zaprzeczają, iż tę rekompensatę finansową między dwoma różnymi przedsiębiorstwami można przypisać państwu, jako że była ona przewidziana w § 37 ust. 3 PostVerfG, oraz że rząd niemiecki w każdym razie twierdzi, iż przewidziane w § 37 ust. 3 PostVerfG płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom były niezbędne do wykonania jej zadań w zakresie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (zwanymi dalej „usługami w ogólnym interesie gospodarczym”) w zrównoważonych gospodarczo warunkach.

- 19 Przedstawiwszy w motywach 21–39 zaskarżonej decyzji kwotę kosztów infrastruktury, które można przypisać usługom dostarczania paczek od drzwi do drzwi, Komisja wskazuje w szczególności w motywach 40–45 zaskarżonej decyzji, że Republika Federalna Niemiec przekazała jej informacje dotyczące z jednej strony zakresu powierzonego DPAG zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym w sektorze przewozu paczek oraz z drugiej strony dodatkowych kosztów netto usług w ogólnym interesie gospodarczym związanych z piętnastoma obciążeniami historycznymi, które skarżąca musiała ponosić jako dawna administracja państwowa. Wreszcie Komisja odsyła w motywach 46–63 zaskarżonej decyzji do uwag, które otrzymała w ramach postępowania administracyjnego od zainteresowanych osób trzecich, a w szczególności od BIEK i UPS, zgodnie z którymi DPAG ponosiła straty w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi, które nie były związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym, lecz wynikały z polityki sprzedaży ze stratą, które pokrywała ona przy użyciu zasobów publicznych.
- 20 W drugiej kolejności Komisja wskazuje w motywach 66–69 i w przypisie nr 107 do zaskarżonej decyzji, że Republika Federalna Niemiec poinformowała ją — na jej żądanie — iż w okresie od 1990 r. do 1998 r. DPAG odnotowała z jednej strony zyski w sektorze zastrzeżonym, z drugiej zaś strony straty w sektorach otwartych na konkurencję, w związku z czym — biorąc pod uwagę wszystkie sektory działalności łącznie — odnotowała ona łączny deficyt w wysokości 2289 mln DEM w tym okresie.
- 21 W tym względzie Komisja wskazuje bowiem w motywie 68 zaskarżonej decyzji, że „[w] odpowiedzi na pytanie Komisji z dnia 10 marca 2000 r. o ewentualne zyski osiągnięte przez DPAG w okresie od 1990 r. do 1998 r. w ramach [sektorów otwartych na konkurencję] rząd [niemiecki] oświadcza w swoim piśmie z dnia 24 marca 2000 r. (s. 10), iż DPAG uzyskała w 1998 r. nadwyżkę w wysokości [poufne]¹ mln DEM w ramach usług otwartych na konkurencję”. Komisja kontynuuje w ten sposób, że „[p]onadto władze niemieckie przedstawiły dane liczbowe, zgodnie z którymi w okresie od 1990 r. do 1998 r. sektor przewozu paczek odnotował łącznie deficyt w wysokości [poufne] mln DEM, zaś sektor dystrybucji gazet i czasopism — stratę w wysokości [poufne] mln DEM”. Komisja wyciągnęła stąd wniosek, że „[l]ącznie deficyt wynosił

1 — Dane ukryte.

zatem [poufne] mln DEM dla tych dwóch sektorów” oraz że „[p]rzychody wygenerowane przez sektory otwarte na konkurencję były zatem niewystarczające do wyrównania deficytu w sektorze przewozu paczek”.

22 Następnie w przypisie nr 107 do zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje, że „[z]godnie z danymi liczbowymi przedstawionymi przez [Republikę Federalną Niemiec] w piśmie z dnia 2 czerwca 2000 r. (wersja poprawiona z dnia 12 stycznia 2000 r.) [sektor] zastrzeżony odnotował łącznie zyski w wysokości [poufne] mln DEM w latach 1990–1998”, że „[w] rozpatrywanym okresie w sektor[ach] otwarty[ch] na konkurencję osiągnięto poza tym dochody w wysokości [poufne] mln DEM” oraz że „z tego nieodzownie wynika, iż przynajmniej kwota częściowa w wysokości 2289 mln DEM wspomnianego powyżej łącznego deficytu [poufne] mln DEM nie mogła zostać wyrównana z zysków sektora [zastrzeżonego] ani z przychodów pochodzących z [sektorów] otwartych na konkurencję”.

23 W trzeciej kolejności Komisja wskazuje w motywie 72 zaskarżonej decyzji, że z uwagi na straty DPAG w wysokości [poufne] mln DEM odnotowane w samym sektorze przewozu paczek w okresie od 1990 r. do 1998 r., należy zbadać, czy „dodatkowe koszty netto, które zostały wyrównane przez państwo, są bezpośrednio związane z powierzonym DPAG zadaniem ściśle zdefiniowanym w ustawie”, oraz że „[j]eśli ten transfer zasobów państwowych miałby ostatecznie umożliwić sektorowi [przewozu] paczek pokrycie także takich dodatkowych kosztów netto, które nie pozostają w żadnym związku przyczynowym z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych, to przysporzyłyby to DPAG korzyści w rozumieniu art. 87 ust. 1 [WE]”.

24 W tym względzie Komisja stwierdza najpierw w motywach 75–79 zaskarżonej decyzji, że na podstawie § 2 ust. 2 pkt 3 PPfLV DPAG miała od dnia 1 lutego 1994 r. możliwość, a nie obowiązek, przyznania w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi rabatów

swoim klientom, które prowadziły do opłat niższych od jednolitej opłaty ustalonej w § 1 ust. 1 PPfLV dla przewozu paczek.

- 25 Następnie Komisja wskazuje w motywie 88 zaskarżonej decyzji, że biorąc pod uwagę koszty DPAG związane z sektorem dostarczania paczek od drzwi do drzwi i oferowane przez nią opłaty niższe od jednolitej opłaty (motywy 21–39 i tabelka figurująca w motywie 88 zaskarżonej decyzji), dochody pochodzące z sektora dostarczania paczek od drzwi do drzwi były w latach 1994–1999 stale niewystarczające do pokrycia kosztów wynikających z wykonywania działalności w tym jednym sektorze. Komisja uściśliła, że ta sytuacja niedoboru w zakresie pokrywania kosztów DPAG została przełamana w 1999 r.
- 26 Wreszcie Komisja podnosi w motywach 82 i 86 zaskarżonej decyzji, że między wspomnianymi dodatkowymi kosztami powstałymi na skutek tej polityki sprzedaży ze stratą a powierzonym DPAG zadaniem w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym nie istnieje żaden związek przyczynowy z trzech powodów. Po pierwsze, jej zdaniem DPAG nie była zobowiązana ustawowo do oferowania klientom usług w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi za pobieraniem opłat niższych od ustawowej jednolitej opłaty. Po drugie, uważa ona, iż politykę taryfową DPAG polegającą na oferowaniu opłat niższych od jednolitej opłaty można wytłumaczyć wyłącznie staraniami podejmowanymi przez DPAG w celu utrzymania lub zdobycia udziałów rynkowych w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi, w którym panuje konkurencja. Po trzecie, stwierdza ona, iż praktyka cen niższych od jednolitej opłaty powoduje dodatkowe koszty netto, które można łatwo zidentyfikować i których nie można przypisać jej zobowiązaniom z zakresu usług w ogólnym interesie gospodarczym.
- 27 Komisja podnosi również w motywie 88 zaskarżonej decyzji, że skarżąca odnotowała w latach 1994–1999 dodatkowe koszty netto w łącznej wysokości 1118,7 mln DEM, które wynikały z jej polityki sprzedaży ze stratą.

28 W czwartej kolejności Komisja uznaje w motywie 87 zaskarżonej decyzji, że „polityka [sprzedaży ze stratą] jest średnioterminowo niezgodna z interesem gospodarczym przedsiębiorstwa” oraz że „[z]adne przedsiębiorstwo prywatne podlegające prawom rynku nie utrzymałoby w tych warunkach [sektora] dostarczania paczek od drzwi do drzwi, gdyż polityka prowadzona w zakresie [sprzedaży ze stratą] kumuluje roczne deficyty i w braku rekompensaty finansowej prowadzi średnioterminowo do nadmiernego zadłużenia”. Komisja wyciągnęła stąd wniosek w motywie 107 zaskarżonej decyzji, iż „[j]ako że rekompensata przyznana przez państwo z tytułu dodatkowych kosztów netto spowodowanych polityką [sprzedaży ze stratą] skutkuje zmniejszeniem kosztów związanych normalnie ze świadczeniem usług [w sektorze] dostarczania paczek od drzwi do drzwi otwartych na konkurencję, stanowi to korzyść w rozumieniu art. 87 ust. 1 [WE]”, że „[p]rzeznaczenie zasobów państwowych na wyrównanie tej części niepokrytych kosztów stanowi dla DPAG korzyść z punktu widzenia konkurencji” oraz że „[t]a korzyść i ta pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem wynoszą 1118,7 mln DEM”.

29 Część normatywna zaskarżonej decyzji brzmi następująco:

„Artykuł 1

Pomoc państwa w wysokości 572 mln EUR (1118,7 mln DEM), jaką [Republika Federalna Niemiec] przyznał[a] [DPAG], jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

1. [Republika Federalna Niemiec] podejmie wszelkie kroki konieczne do odzyskania od beneficjenta pomocy wymienionej w art. 1, która została mu przyznana bezprawnie.

[...]”.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 września 2002 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 31 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 17 i 19 grudnia 2002 r. BIEK i UPS wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów po stronie Komisji.
- 32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 maja 2003 r. Republika Federalna Niemiec wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta po stronie skarżącej.
- 33 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 11 marca, 14 kwietnia i 26 września 2003 r. oraz w dniu 26 lutego 2004 r. skarżąca zwróciła się z wnioskiem, aby niektóre elementy dokumentów procesowych nie zostały przekazane BIEK i UPS na mocy art. 116 § 2 zdanie drugie regulaminu Sądu.
- 34 Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2003 r. prezes czwartej izby Sądu w składzie powiększonym uwzględnił wnioski BIEK i UPS o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów oraz zastrzegł późniejsze rozstrzygnięcie w przedmiocie zasadności wniosku o zachowanie poufności.

- 35 Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2003 r. prezes czwartej izby Sądu w składzie powiększonym uwzględnił wniosek Republiki Federalnej Niemiec o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta. Jako że ten wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta został złożony po upływie sześciotygodniowego terminu określonego w art. 115 § 1 regulaminu Sądu, Republice Federalnej Niemiec przysługują prawa wskazane w art. 116 § 6 tego regulaminu.
- 36 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 25 czerwca i 17 listopada 2003 r. oraz w dniu 23 kwietnia 2004 r. BIEK wyraziło sprzeciw wobec zachowania poufności niektórych elementów dokumentów procesowych, które zostały mu przekazane.
- 37 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 17 listopada 2003 r. oraz w dniu 23 kwietnia 2004 r. UPS wyraziła sprzeciw wobec zachowania poufności niektórych elementów dokumentów procesowych, które zostały jej przekazane.
- 38 Pismem wysłanym do Sądu w dniu 5 stycznia 2004 r. skarżąca przedłożyła uwagi w przedmiocie sprzeciwów wobec zachowania poufności niektórych elementów dokumentów procesowych wniesionych przez interwenientów BIEK i UPS.
- 39 Ponieważ skład izb Sądu uległ zmianie, sędzia sprawozdawca został przydzielony do trzeciej izby w składzie powiększonym, skutkiem czego niniejsza sprawa została przydzielona tej właśnie izbie.
- 40 Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2005 r. prezes trzeciej izby Sądu w składzie powiększonym uwzględnił wniosek o zachowanie poufności niektórych danych

liczbowych i niektórych dokumentów wobec BIEK i UPS oraz oddalił wnioski o zachowanie poufności w pozostałym zakresie.

- 41 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba w składzie powiększonym) zdecydował o otwarciu procedury ustnej oraz — w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu — pismami z dnia 15 marca 2007 r. wezwał skarżącą, Komisję i Republikę Federalną Niemiec do przedstawienia pewnych dokumentów oraz udzielenia odpowiedzi na piśmie na zadane pytania. Strony spełniły te żądania w wyznaczonych terminach.
- 42 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 13 kwietnia i 3 maja 2007 r. skarżąca wniosła o to, by niektóre dane liczbowe i niektóre dokumenty dostarczone przez nią samą, Komisję i Republikę Federalną Niemiec w ramach środków organizacji postępowania nie zostały przekazane BIEK i UPS na mocy art. 116 § 2 zdanie drugie regulaminu.
- 43 Pismem z dnia 24 maja 2007 r. BIEK wyraziło sprzeciw w wyznaczonych terminach wobec wniosku o zachowanie poufności wniesionego przez skarżącą w odniesieniu do odpowiedzi Komisji i odpowiedzi Republiki Federalnej Niemiec.
- 44 Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2007 r. prezes trzeciej izby Sądu w składzie powiększonym uwzględnił wniosek o zachowanie poufności niektórych danych liczbowych i niektórych dokumentów wobec BIEK i UPS oraz oddalił wnioski o zachowanie poufności w pozostałym zakresie.

45 Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2007 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.

46 Procedura ustna została zamknięta na zakończenie rozprawy w dniu 13 czerwca 2007 r. Jako że jeden członek izby nie mógł uczestniczyć w obradach, zgodnie z art. 32 regulaminu sędziego najmłodszy rangą w rozumieniu art. 6 regulaminu w konsekwencji nie uczestniczył w naradzie i obrady Sądu były kontynuowane przez trzech sędziów, których podpisy widnieją pod niniejszym wyrokiem.

47 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

48 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

49 BIEK i UPS wnoszą do Sądu o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

Co do prawa*W przedmiocie zarzutów zmierzających do stwierdzenia nieważności*

50 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które mogą zostać pogrupowane.

51 W ramach pierwszej grupy zarzutów skarżąca zarzuca Komisji, że naruszyła art. 87 ust. 1 WE i art. 86 ust. 2 WE, gdyż nie wykazała, iż DPAG odniosła korzyść. Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że trzy z zasobów publicznych wymienionych w zaskarżonej decyzji nie przysporzyły jej żadnej korzyści. Po drugie, utrzymuje ona, iż Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi zbadania, czy łączna kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała łączną kwotę dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem powierzonego jej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym. Po trzecie, twierdzi ona, że Komisja niesłusznie uznała, iż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści, która umożliwiała jej pokrycie podnoszonych kosztów dodatkowych związanych z jej polityką sprzedaży ze stratą.

52 W ramach drugiej grupy zarzutów Komisji zostaje zarzucone, że popełniła różne oczywiste błędy w ocenie. Po pierwsze, skarżąca zarzuca Komisji użycie błędnej metody obliczenia jej kosztów dających się przypisać sektorowi dostarczania paczek od drzwi do drzwi oraz że w związku z tym Komisja niesłusznie doszła do wniosku, iż skarżąca prowadziła politykę sprzedaży ze stratą. Po drugie, zdaniem skarżącej Komisja błędnie uznała, że jej polityka taryfowa w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi, polegająca na oferowaniu cen niższych od jednolitej opłaty przewidzianej przez prawo, była powodem strat odnotowanych przez nią w sektorze paczek oraz że ta praktyka nie jest związana z wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym. Po trzecie,

skarżąca zarzuca Komisji to, że uznała, iż skarżąca nie dysponuje własnymi środkami umożliwiającymi jej finansowanie prowadzonej przez nią podobno polityki sprzedaży ze stratą.

- 53 W ramach trzeciej grupy zarzutów skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, błędne zastosowanie pojęcia możliwości przypisania zasobów państwu, po drugie, naruszenie ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, jako że nie sprecyzowała ona, dzięki którym zasobom publicznym odniosła ona korzyść, po trzecie, przekroczenie jej uprawnień, jako że zajęła się ona badaniem skuteczności jej usług przewozowych w sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi, po czwarte, naruszenie zasady prywatnego inwestora, oraz po piąte, naruszenie jej prawa do bycia wysłuchanym.

W przedmiocie pierwszej grupy zarzutów zmierzających do stwierdzenia nieważności odnoszących się do korzyści otrzymanej przez DPAG

Argumenty stron

- 54 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi w skardze, że zasoby budżetowe użyte w celu finansowania Post-Unterstützungskasse, gwarancje udzielone przez Deutsche Bundespost i środki mające na celu przekształcenie DB-Postdienst w spółkę akcyjną — wymienione w zaskarżonej decyzji — nie przysporzyły jej żadnej korzyści. W tym względzie skarżąca wskazuje, w replice i w odpowiedzi na pytania Sądu zadane podczas rozprawy, że przyjęła ona do wiadomości twierdzenie Komisji, zgodnie z którym w ramach zaskarżonej decyzji wyszła ona z założenia, iż jedynie płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści.

55 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom, po pierwsze, skarżąca twierdzi, że przy obliczaniu kwoty dodatkowych kosztów netto DPAG związanych z wykonywaniem zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE i art. 86 ust. 2 WE, jak również orzecznictwo wynikające z wyroku Trybunału z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-53/00 Ferring, Rec. s. I-9067, pkt 33 i wyroków Sądu: z dnia 27 lutego 1997 r. w sprawie T-106/95 FFSA i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-229, pkt 101, z dnia 27 stycznia 1998 r. w sprawie T-67/94 Ladbroke Racing przeciwko Komisji, Rec. s. II-1, pkt 52 i z dnia 10 maja 2000 r. w sprawie T-46/97 SIC przeciwko Komisji, Rec. s. II-2125, pkt 84, zgodnie z którymi Komisja ma prawo przyjąć istnienie pomocy państwa tylko wtedy, gdy uprzednio stwierdziła, że kwota zasobów publicznych przelanych przedsiębiorstwu, któremu powierzono wykonywanie usług w ogólnym interesie gospodarczym, przewyższa dodatkowe koszty netto związane z wykonywaniem tej usługi w ogólnym interesie gospodarczym. W tym względzie skarżąca, do której przyłącza się Republika Federalna Niemiec, utrzymuje, że gdyby Komisja przeprowadziła taką analizę w niniejszym przypadku, to stwierdziłaby — jak wynika z informacji dostarczonej Komisji na jej żądanie — że łączna kwota dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem powierzonego skarżącej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym przewyższała znacznie kwotę zasobów publicznych, jaką otrzymała DPAG.

56 Przynajmniej przede wszystkim skarżąca podnosi, że — wbrew temu, co twierdzi Komisja — w ramach stosowania art. 87 ust. 1 WE i art. 86 ust. 2 WE instytucji tej nie przysługuje żadne uznanie w celu ustalenia istnienia pomocy państwa, w odróżnieniu od szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje ona w ramach stosowania art. 87 ust. 3 WE, który dotyczy oceny zgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem.

57 Ponadto skarżąca utrzymuje, że BIEK i UPS niesłusznie powołują się na to, iż warunki ustanowione w ww. w pkt 55 wyroku Trybunału w sprawie Ferring oraz w wyroku Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747 (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Altmark”) nie są spełnione w niniejszym przypadku, chociaż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom nie przysporzyły jej żadnej korzyści z tego względu, że już przed 1995 r. zwróciła ona państwu te kwoty w całości, uiszczając płatności zwrotne w wysokości 11 481 mln DEM, które Deutsche Bundespost była dłużna państwu na mocy § 63 ust. 1 PostVerfG (zwane dalej „płatnościami zwrotnymi”).

58 Po drugie, skarżąca zauważa, że z jednej strony nie wskazując w zaskarżonej decyzji kwoty dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem powierzonego jej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym, która została przecież podana do jej wiadomości, z drugiej strony zaś nie dokonując obliczenia pozwalającego ustalić, czy łączna kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała łączną kwotę wspomnianych kosztów dodatkowych czy nie przewyższała tej kwoty, Komisja nie umożliwiła Sądowi skontrolowania legalności zaskarżonej decyzji. W tym względzie skarżąca twierdzi, że Komisja nie przedstawiła stosownego wyjaśnienia co do tego, dlaczego nie była w stanie stwierdzić istnienia dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem powierzonego skarżącej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym, chociaż dysponowała ona wszystkimi informacjami koniecznymi w tej kwestii, które zostały jej dostarczone przez Republikę Federalną Niemiec.

59 Po trzecie, skarżąca powołuje się na naruszenie zasady pewności prawa wynikające stąd, że nie dokonując obliczenia mającego na celu ustalenie, czy kwota zasobów publicznych, które zostały jej przyznane, przewyższała kwotę dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem powierzonego jej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym, Komisja odeszła od swojej własnej praktyki decyzyjnej.

60 W trzeciej kolejności skarżąca, do której przyłącza się Republika Federalna Niemiec, twierdzi, iż nawet przy założeniu, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że te płatności umożliwiły jej niechybnie pokrycie podnoszonych dodatkowych kosztów powstałych na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1995–1999. W tym względzie twierdzi ona, że z uwagi na to, iż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom posłużyły w całości do wyrównania jej strat poniesionych w latach 1990–1995, „matematycznie” niemożliwe jest, by mogła ona skompensować podnoszone dodatkowe koszty netto powstałe na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1994–1999 za pomocą tych płatności.

61 W pierwszej kolejności Komisja odpowiada, że z uwagi na to, iż w ramach zaskarżonej decyzji uznała ona, iż znaczenie miały jedynie płatności transferowe dokonane przez

DB-Telekom, argument skarżącej, zgodnie z którym inne zasoby publiczne wymienione w zaskarżonej decyzji nie przysporzyły jej żadnej korzyści, jest niezrozumiały.

62 W drugiej kolejności Komisja twierdzi, że nie była zobowiązana do dokonania obliczenia mającego na celu ustalenie, czy kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała kwotę całości jej dodatkowych kosztów związanych z wykonywaniem powierzonego DPAG zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym. Po pierwsze, uważa ona, że o ile takie obliczenie jest właściwe w celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym otrzymało nadmierną rekompensatę, o tyle niewłaściwe by było w niniejszym przypadku — z uwagi na skargi dotyczące zakłócenia konkurencji, które BIEK i UPS złożyły do Komisji oraz podejrzenia, jakie mogła ona żywić na podstawie tych skarg — że DPAG mogłaby przeszacować dodatkowe koszty netto związane z wykonywaniem jej zadania w zakresie usług w ogólnym interesie gospodarczym. Z drugiej strony Komisja uważa, że to obliczenie nie umożliwiłoby jej ustalenia ani tego, czy istniał związek przyczynowy między wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym a dodatkowymi kosztami netto powstałymi na skutek prowadzonej przez DPAG polityki sprzedaży ze stratą, ani tego, czy państwo zwolniło skarżącą z ponoszenia tych dodatkowych kosztów, powodując tym samym zakłócenie konkurencji.

63 W tym względzie Komisja zauważa, że w ramach zaskarżonej decyzji istotna była jedynie kwestia, czy skarżąca pokrywała dodatkowe koszty powstałe na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w specyficznym sektorze dostarczania paczek od drzwi do drzwi ze swoich własnych zasobów, czy musiała zwrócić się o przyznanie zasobów publicznych. Zdaniem Komisji, jako że skarżąca nie zakwestionowała tego, iż całość deficytów odnotowanych w sektorze paczek w latach 1994–1998 pokryła przy użyciu zasobów publicznych oraz że Komisja ustaliła, iż skarżąca nie dysponowała własnymi zasobami wystarczającymi do pokrycia dodatkowych kosztów netto powstałych na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą, nie ulega wątpliwości, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom posłużyły do wyrównania tych dodatkowych kosztów netto, które DPAG odnotowała w latach 1994–1999 i które nie pozostają w żadnym związku z wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym.

64 Po drugie, Komisja twierdzi, że podobnie jak w ramach stosowania art. 87 ust. 3 WE i art. 86 ust. 2 WE także w ramach stosowania art. 87 ust. 1 WE dysponuje ona szerokim zakresem uznania w celu stwierdzenia istnienia pomocy państwa, gdy ma ona do

czynienia ze złożonymi okolicznościami gospodarczymi. W tych okolicznościach do sądu wspólnotowego należy jedynie sprawdzenie, czy zaskarżona decyzja jest dotknięta jednym z braków przewidzianych w art. 230 WE uzasadniającym stwierdzenie jej nieważności, przy czym sąd ten nie może zastąpić swoją oceną oceny dokonanej przez autora decyzji. Tymczasem w niniejszym przypadku skarżąca ogranicza się do twierdzenia, że istnieje inna metoda umożliwiająca ocenę okoliczności faktycznych, niemniej nie przedstawia dowodu na to, że Komisja przekroczyła granice przysługującego jej uznania.

⁶⁵ Po trzecie, Komisja, do której przyłączają się BIEK i UPS, zauważa, iż obliczenie mające na celu ustalenie, czy łączna kwota zasobów publicznych przewyższa łączną kwotę dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym, zakłada między innymi wykorzystanie zasobów państwowych zgodnie z ich przeznaczeniem. Żaden z warunków ustanowionych przez Trybunał w ww. w pkt 55 wyroku w sprawie Ferring i w ww. w pkt 57 wyroku w sprawie Altmark nie jest spełniony w niniejszym przypadku. Co więcej, z ww. w pkt 55 wyroku w sprawie FFSA i in. przeciwko Komisji (pkt 185–189) wynika, że Sąd uznał, iż obliczenie to nie było obowiązkowe, lecz że było ono ewentualnie wystarczające.

⁶⁶ Po czwarte, Komisja uważa — w odpowiedzi na argument skarżącej, zgodnie z którym odeszła ona od swojej własnej praktyki decyzyjnej — że metoda, którą zastosowała, jest zgodna z jej komunikatem 2001/C 320/04 w sprawie udzielania pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej [w sprawie stosowania przepisów o pomocy państwa do radiofonii i telewizji publicznej] (Dz.U. 2001, C 320, s. 5, pkt 58) i z pkt 80 jej „non paper” z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie usług w ogólnym interesie gospodarczym i pomocy państwa, na podstawie których zastrzegła sobie możliwość badania związku przyczynowego istniejącego między wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym a pewnymi przypadkami zakłócenia konkurencji, w sytuacji gdy polityka taryfowa usługodawcy korzystającego z zasobów publicznych na rynku otwartym na konkurencję grozi zakłóceniem konkurencji.

⁶⁷ W trzeciej kolejności Komisja kwestionuje argument skarżącej, zgodnie z którym nie udowodniła ona, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom były wystarczające — zważywszy na straty poniesione w latach 1990–1995 — do

finansowania jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1994–1999. Komisja, do której przyłączają się BIEK i UPS, twierdzi bowiem, że abstrahując od tego, iż z księgowego punktu widzenia niemożliwe jest ustalenie, za pomocą jakich środków zostało pokryte obciążenie, płatności zwrotne, które skarżąca musiała uiścić, nie stanowiły dodatkowych kosztów netto usług w ogólnym interesie gospodarczym. Komisja uważa również, że z uwagi na to, iż skarżąca nie przedstawiła dowodu na to, że pokryła podnoszone dodatkowe koszty netto powstałe na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą z własnych zasobów, mogła ona słusznie założyć, że te dodatkowe koszty zostały pokryte przy użyciu zasobów publicznych.

Ocena Sądu

- 68 Zgodnie z art. 87 ust. 1 WE „[z] zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w [...] traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- 69 Ponadto zgodnie z art. 86 ust. 2 WE przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami w ogólnym interesie gospodarczym podlegają normom traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych.
- 70 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zakwalifikowanie jako pomocy państwa wymaga, by spełnione były wszystkie przesłanki wskazane w art. 87 ust. 1 WE. Artykuł 87 ust. 1 WE wymienia następujące przesłanki. Po pierwsze, musi chodzić o interwencję państwa lub za pomocą zasobów państwowych. Po drugie, interwencja ta musi być

w stanie wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Po trzecie, musi ona przyznawać korzyść beneficjentowi. Po czwarte, musi ona zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji (zob. ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Altmark, pkt 74 i 75 i przytoczone tam orzecznictwo).

71 Jeśli chodzi o trzecią przesłankę wymienioną w poprzednim punkcie, z orzecznictwa wynika, że pojęcie pomocy państwa jest pojęciem obiektywnym, którego ustalenie zależy wyłącznie od kwestii, czy dany środek przyznaje korzyść jednemu przedsiębiorstwu lub niektórym przedsiębiorstwom (ww. w pkt 55 wyrok w sprawie Ladbroke Racing przeciwko Komisji, pkt 52).

72 W tym względzie należy wskazać, że Trybunał orzekł już w przeszłości, że w zakresie w jakim interwencja państwa powinna zostać uznana za rekompensatę stanowiącą świadczenie wzajemne w stosunku do świadczeń spełnionych przez przedsiębiorstwa z niej korzystające w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług interesu ogólnego, nie wchodzi ona w zakres zastosowania art. 87 ust. 1 WE, o ile rzeczywiście przedsiębiorstwa te nie czerpią z tego tytułu korzyści finansowych, a zatem taka interwencja nie prowadzi do postawienia tych przedsiębiorstw w bardziej korzystnej sytuacji konkurencyjnej względem konkurujących z nimi przedsiębiorstw (ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Altmark, pkt 87 oraz wyrok Trybunału z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawach połączonych od C-34/01 do C-38/01 Enirisorse, Rec. s. I-14243, pkt 31).

73 W konkretnym przypadku, aby taka rekompensata mogła uniknąć zakwalifikowania jako pomoc państwa, musi zostać spełniony szereg przesłanek (ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Altmark, pkt 88 oraz ww. w pkt 72 wyrok w sprawie Enirisorse, pkt 31). Po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem powinno być rzeczywiście zobowiązane do wykonywania zobowiązań z zakresu usług interesu ogólnego i zobowiązania te powinny być wyraźnie określone. Po drugie, parametry, na podstawie których obliczona jest rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób, tak aby nie powodowała ona powstania korzyści ekonomicznej mogącej prowadzić do uprzywilejowania przedsiębiorstwa będącego beneficjentem w stosunku do przedsiębiorstw konkurencyjnych. Po trzecie, rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych celem wykonania zobowiązań z zakresu usług interesu ogólnego, przy uwzględnieniu związanych z nimi

przychodów oraz racjonalnej korzyści z tytułu wypełniania tych zobowiązań. Po czwarte, jeżeli wybór przedsiębiorstwa, któremu ma zostać powierzone wykonywanie zobowiązań z zakresu usług interesu ogólnego, nie został w danym przypadku dokonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych, poziom koniecznej rekompensaty powinien zostać ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym usługom interesu ogólnego, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz racjonalnego zysku osiąganego przy wypełnianiu tych zobowiązań (ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Altmark, pkt 89–93).

74 Z tego wynika, iż w przypadku gdy zasoby państwowe zostały przyznane jako rekompensata dodatkowych kosztów związanych z wykonywaniem usług w ogólnym interesie gospodarczym na warunkach przewidzianych w pkt 72 i 73 powyżej, Komisja nie może — pod rygorem pozbawienia skuteczności art. 86 ust. 2 WE — zakwalifikować jako pomocy państwa całości lub części przyznanych zasobów publicznych, jeżeli łączna kwota tych zasobów jest niższa od dodatkowych kosztów wywołanych wykonywaniem wspomnianego zadania z zakresu usług w ogólnym interesie gospodarczym (zob. podobnie ww. w pkt 55 wyrok w sprawie FFSA i in. przeciwko Komisji, pkt 188).

75 Wreszcie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Komisja jest uprawniona do wydania decyzji opartej na dostępnych informacjach, w przypadku gdy ma do czynienia z państwem członkowskim, które nie wywiązało się ze swego obowiązku współpracy i które nie dostarcza informacji, których zażądała ona w celu zbadania zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem (wyroki Trybunału: z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-301/87 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-307, pkt 22 i z dnia 13 kwietnia 1994 r. w sprawach połączonych C-324/90 i C-342/90 Niemcy i Pleuger Worthington przeciwko Komisji, Rec. s. I-1173, pkt 26). Jednak przed wydaniem takiej decyzji Komisja ma obowiązek uczynienia zadość pewnym wymogom proceduralnym. W szczególności powinna skierować do państwa członkowskiego nakaz dostarczenia jej w określonym przez nią terminie wszelkich dokumentów, informacji i danych koniecznych do zbadania zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem. Tylko w sytuacji gdy to państwo członkowskie — pomimo nakazu Komisji — nie udzieli zażądanych przez nią informacji, ma ona prawo zakończyć postępowanie i wydać decyzję stwierdzającą zgodność lub niezgodność pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie dowodów, którymi dysponuje (ww. wyrok w sprawie Francja przeciwko Komisji, pkt 19 i 22). Wymogi te przedstawiono w art. 5 ust. 2, art. 10 ust. 3 i w art. 13 ust. 1

rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1) (wyrok Sądu z dnia 19 października 2005 r. w sprawie T-318/00 Freistaat Thüringen przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4179, pkt 73).

76 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zarzut, który skarżąca podniosła w skardze, jakoby Komisja niesłusznie uznała, iż inne zasoby publiczne niż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści, jest chybiony, jako że Komisja wyraźnie przyznaje w odpowiedzi na skargę, iż w celu stwierdzenia, że DPAG odniosła korzyść za pomocą zasobów publicznych, uwzględniła jedynie płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom.

77 W związku z tym zarzut ten musi zostać oddalony.

78 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zarzut skarżącej, jakoby Komisja nie wykazała, że odniosła ona korzyść za pomocą płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom, mając na uwadze jej dodatkowe koszty netto związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym, należy tytułem wstępu zauważyć — jak wynika również z opisu zaskarżonej decyzji przedstawionego w pkt 16–29 powyżej — że wniosek Komisji, zgodnie z którym DPAG odniosła korzyść, opiera się na następujących stwierdzeniach. Po pierwsze, Komisja stwierdziła, że w latach 1990–1995 skarżąca otrzymała ze strony DB-Telekom płatności transferowe w wysokości 11 081 mln DEM — płatności, które zdaniem Komisji stanowią jedyne zasoby publiczne, które mają znaczenie dla niniejszej decyzji. Po drugie, Komisja wskazała z jednej strony, że skarżąca odnotowała dodatkowe koszty netto wywołane polityką sprzedaży ze stratą, jaką prowadziła ona w latach 1994–1999, w wysokości 1118,7 mln DEM, z drugiej strony zaś, że te dodatkowe koszty netto nie były związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Po trzecie, Komisja stwierdziła, że skarżąca nie mogła pokryć tych dodatkowych kosztów netto w wysokości 1118,7 mln DEM ze swoich własnych zasobów, ponieważ w latach 1990–1998 odnotowała ona łączny deficyt — biorąc pod uwagę wszystkie sektory działalności łącznie — w wysokości 2289 mln DEM. Z tych trzech stwierdzeń Komisja wyciągnęła zatem wniosek, że dodatkowe koszty netto powstałe na skutek polityki sprzedaży ze stratą prowadzonej przez DPAG w latach 1994–1999 zostały niechybnie skompensovane za pomocą płatności transferowych, których DB-Telekom dokonała w latach

1990–1995, w związku z czym skorzystała ona z pomocy państwa w wysokości 1118,7 mln DEM. W tym względzie należy zwrócić uwagę na to, że w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w trakcie rozprawy Komisja wskazała co do istoty, iż jej zdaniem z uwagi na okoliczność, że skarżąca nie przedstawiła dowodu na to, iż pokryła podnoszone dodatkowe koszty netto powstałe na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą za pomocą innych środków niż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom, mogła ona słusznie założyć, iż DPAG skorzystała z pomocy państwa w wysokości 1118,7 mln DEM.

79 W związku z tym należy zbadać, czy — postępując w taki sposób, jak uczyniła to Komisja w zaskarżonej decyzji — instytucja ta wykazała w sposób wymagany prawem, że skarżąca odniosła korzyść za pomocą płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom.

80 W tym względzie należy, po pierwsze, zauważyć, że mimo informacji, jakie Republika Federalna Niemiec dostarczyła Komisji, a które skłoniły ją do stwierdzenia w motywie 41 zaskarżonej decyzji, że według Republiki Federalnej Niemiec segment klientów profesjonalnych nie jest wykluczony z usługi uniwersalnej, Komisja nie wypowiedziała się w zaskarżonej decyzji w kwestii tego, czy usługa dostarczania paczek od drzwi do drzwi stanowiła usługę w ogólnym interesie gospodarczym. W tym względzie należy bowiem zauważyć — jak wynika z pkt 26 powyżej — że w zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła jedynie, iż polityka taryfowa DPAG, polegająca na oferowaniu opłat niższych od jednolitej opłaty, pociągała za sobą dodatkowe koszty netto, które nie były związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

81 Ponadto należy zauważyć, że Komisja uznała z jednej strony w motywie 74 zaskarżonej decyzji, iż „[m]iędzy tymi dodatkowymi kosztami netto [związanymi z polityką sprzedaży ze stratą] a zobowiązaniami DPAG z zakresu usług interesu ogólnego nie istnieje żaden związek przyczynowy” oraz z drugiej strony w motywie 73 zaskarżonej

decyzji, że „[i]stnieje zatem minimalna kwota dodatkowych kosztów netto DPAG, która nie pozostaje w żadnym związku z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług w ogólnym interesie gospodarczym”.

82 Należy zatem zwrócić uwagę na to, że — jak Komisja potwierdziła to zresztą w swoich pismach procesowych — z jednej strony nie stwierdziła ona w zaskarżonej decyzji, iż informacje udzielone jej przez Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z którymi usługa dostarczania paczek od drzwi do drzwi stanowi usługę w ogólnym interesie gospodarczym, są pozbawione podstaw, oraz z drugiej strony przyznała ona, przynajmniej w dorozumiany sposób, że DPAG — poza dodatkowymi kosztami netto powstałymi na skutek prowadzonej przez nią polityki sprzedaży ze stratą — odnotowała również dodatkowe koszty netto, które z kolei były związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym (zwane dalej „niekwestionowanymi dodatkowymi kosztami netto”).

83 Po drugie, należy zwrócić uwagę na to, że Komisja wskazuje z jednej strony w motywie 43 zaskarżonej decyzji, iż Republika Federalna Niemiec poinformowała ją o tym, że musiała ponosić „piętnaście obciążeń historycznych” stanowiących dodatkowe koszty netto świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym oraz z drugiej strony w przypisie nr 94 do zaskarżonej decyzji, że „[w] swoim piśmie z dnia 16 września 1999 r. (s. 18) rząd [niemiecki] określa jako »obciążenia historyczne« szczególne koszty ponoszone przez DPAG w porównaniu ze zwyczajowymi kosztami powstającymi po stronie prywatnych przedsiębiorstw w normalnych warunkach rynkowych”, zważywszy, że „[z]godnie z informacjami rządu federalnego to właśnie te szczególne obciążenia prowadzą do wymienionego w decyzji o wszczęciu postępowania deficytu w sektorze przewozu paczek”. W motywie 43 zaskarżonej decyzji Komisja wylicza piętnaście obciążeń historycznych wymienionych przez Republikę Federalną Niemiec. W tym względzie w motywie 45 zaskarżonej decyzji Komisja podnosi w szczególności, że „[w] opinii władz niemieckich, nawet jeśli Komisja zajęłaby stanowisko, iż nie wszystkie usługi w zakresie paczek świadczone za pomocą tej infrastruktury mogą być nadal uważane za usługi świadczone w interesie ogólnym, te obciążenia historyczne powinny być jednak traktowane jako »utraczone koszty

inwestycyjne« w przypadku usług, które w momencie planowania obecnej infrastruktury w 1990 r. były bezsprzecznie świadczone w interesie ogólnym [załącznik 1 do pisma rządu federalnego z dnia 21 czerwca 2000 r.]”.

84 W tym względzie należy stwierdzić, że — jak wynika z pkt 41–52 decyzji o wszczęciu postępowania — Republika Federalna Niemiec dostarczyła Komisji, na jej żądanie, dokładne zestawienie swoich piętnastu obciążeń historycznych, w odniesieniu do których z jednej strony podała ona powody, z których — jej zdaniem — owe obciążenia stanowiły dodatkowe koszty netto związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym oraz oszacowanie kwoty, która została wydana na każde z tych obciążeń w latach 1990–1996, oraz z drugiej strony wskazała ona, iż łączna kwota tych obciążeń historycznych, które według niej były związane z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym, wynosiła 20 426 mln DEM, to jest znacznie więcej niż kwota 11 081 mln DEM odpowiadająca płatnościom transferowym dokonany przez DB-Telekom. W tym względzie należy stwierdzić, że Komisja wskazała w pkt 72 decyzji o wszczęciu postępowania, iż o ile „ma ona wątpliwości co do tego, że wszystkie elementy kosztów przytoczone w tym kontekście mogą być faktycznie uznawane za związane z tego rodzaju usługą w ogólnym interesie gospodarczym”, uważa jednak, iż „niektóre elementy (jak na przykład dostawa w sobotę) mogą, o ile są odpowiednio zdefiniowane i przypisane, stanowić w zasadzie usługi w ogólnym interesie gospodarczym”.

85 Po trzecie, należy zwrócić uwagę na to, że z jednej strony nie badając i nie wypowiadając się w zaskarżonej decyzji na temat informacji dostarczonych przez Republikę Federalną Niemiec, zgodnie z którymi niekwestionowane dodatkowe koszty netto były związane z wykonywaniem zadania z zakresu usług w ogólnym interesie gospodarczym, z drugiej strony zaś nie dokonując obliczenia pozwalającego ustalić, czy kwota tych dodatkowych kosztów przewyższała kwotę płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom, Komisja zaniechała sprawdzenia, czy łączna kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom była niższa od łącznej kwoty dodatkowych kosztów netto świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym, w związku z czym wspomniane płatności transferowe nie przysporzyłyby skarżącej żadnej korzyści.

- 86 W tym względzie należy stwierdzić, iż Komisja nie podnosi ani nie udowadnia w zaskarżonej decyzji, że Republika Federalna Niemiec lub skarżąca nie dostarczyły jej informacji koniecznych do upewnienia się, że kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom nie przewyższała niekwestionowanych dodatkowych kosztów netto bądź że z uwagi na dostępne jej informacje nie miała ona innego wyboru niż domniemywać, iż kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała kwotę tych niekwestionowanych dodatkowych kosztów, wobec czego płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły skarżącej korzyści.
- 87 Ponadto należy również stwierdzić, że Komisja nie podała ani w swoich pismach procesowych, ani na rozprawie żadnego obiektywnego powodu na uzasadnienie tego, iż z uwagi na informacje dostarczone jej przez Republikę Federalną Niemiec nie miała ona możliwości przeprowadzenia takiego badania. W tym względzie należy bowiem stwierdzić, że Komisja zadowala się wyjaśnieniem, iż zakres nadzwyczajnych kosztów przytoczonych przez skarżącą utrudniał tę analizę, lecz nie twierdzi, iż Republika Federalna Niemiec nie dostarczyła jej informacji koniecznych w tej kwestii i że w związku z tym nie była ona w stanie przeprowadzić takiej analizy.
- 88 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że nie sprawdzając, czy kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała kwotę niekwestionowanych dodatkowych kosztów netto DPAG, Komisja nie wykazała w sposób wymagany prawem, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.
- 89 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty przytoczone przez Komisję, zgodnie z którymi, mówiąc krótko, z jednej strony nie była ona zobowiązana wykazać, że kwota niekwestionowanych dodatkowych kosztów netto nie przewyższała kwoty płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom, oraz z drugiej strony, że dla celów

ustalenia istnienia pomocy państwa w niniejszym przypadku zastosowana przez nią metoda była bardziej odpowiednia aniżeli metoda polegająca na sprawdzeniu, czy DPAG otrzymała nadmierną rekompensatę.

⁹⁰ Po pierwsze, jeśli chodzi o argument Komisji, jakoby przysługiwał jej szeroki zakres uznania w wyborze najbardziej odpowiedniej metody do ustalenia istnienia pomocy państwa, należy przypomnieć, iż zakwalifikowanie danego środka jako pomocy państwa, które zgodnie z traktatem należy zarówno do Komisji, jak i do sądu krajowego, nie może w zasadzie uzasadniać przyznania Komisji szerokich uprawnień dyskrejonalnych, w przypadku gdy nie występują szczególne okoliczności zwłaszcza ze względu na złożony charakter danej interwencji państwowej. Istotność powodów lub celów interwencji państwowych może być bowiem oceniana jedynie w ramach badania ewentualnej zgodności tych środków ze wspólnym rynkiem, które jest przewidziane w art. 87 ust. 3 WE (ww. w pkt 55 wyrok w sprawie *Ladbroke Racing przeciwko Komisji*, pkt 52).

⁹¹ W każdym razie należy również w tym względzie zwrócić uwagę na to, że wprawdzie Sąd przyznał Komisji pewien zakres uznania odnośnie do wyboru najbardziej odpowiedniej metody do upewnienia się, że nie ma miejsca subsydiowanie skrośne na rzecz działalności konkurencyjnej (ww. w pkt 55 wyrok w sprawie *FFSA i in. przeciwko Komisji*, pkt 187), ale nie zmienia to faktu, iż Komisja nie może — zgodnie z ww. w pkt 57 wyrokiem w sprawie *Altmark*, pkt 87 — zakwalifikować jako pomocy państwa zasobów państwowych przyznanych tytułem rekompensaty dodatkowych kosztów związanych z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Otóż w niniejszym przypadku Komisja, nie badając, czy łączna kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała łączną kwotę niekwestionowanych dodatkowych kosztów, nie mogła założyć — jak wynika z analizy zaskarżonej decyzji w pkt 78 powyżej — że te płatności transferowe przysporzyły skarżącej korzyści, choć Republika Federalna Niemiec dostarczyła jej informacji, w świetle których wiarygodna wydaje się okoliczność, że łączna kwota tych płatności transferowych nie przewyższała łącznej kwoty niekwestionowanych dodatkowych kosztów netto.

- 92 Ponadto jeśli chodzi o argument Komisji, jakoby była ona jedynie zobowiązana do zbadania, czy skargi BIEK i UPS, zgodnie z którymi DPAG finansowała politykę sprzedaży ze stratą przy użyciu zasobów publicznych, były zasadne, należy w tym względzie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Komisja jest zobowiązana — w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa — do przystąpienia do starannego i bezstronnego badania skargi, co może się wiązać z koniecznością zbadania elementów, które nie zostały wyraźnie wspomniane przez składającego skargę (wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 62). Co więcej, Komisja jest zobowiązana do sprawdzenia, czy beneficjent pomocy rzeczywiście osiągnął korzyść. I tak w niniejszym przypadku, o ile Komisja była zobowiązana do przeprowadzenia starannego i bezstronnego badania skarg złożonych przez BIEK i UPS, nie oznacza to wcale, że z jednej strony mogła ona zignorować informacje dostarczone jej przez Republikę Federalną Niemiec w celu wykazania, że skarżąca nie odniosła żadnej korzyści z zasobów publicznych, oraz z drugiej strony, że mogła ona słusznie przyjąć istnienie pomocy państwa bez uprzedniego sprawdzenia, czy zasoby publiczne, które otrzymała DPAG, przysporzyły jej korzyści.
- 93 Wreszcie należy również odrzucić argumenty Komisji, jak również argumenty BIEK i UPS, jakoby Komisja nie była zobowiązana do zbadania kwestii, czy łączna kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała łączną kwotę ponoszonych przez skarżącą dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym, jako że przesłanki przewidziane przez Trybunał w ww. w pkt 55 wyroku w sprawie Ferring i w ww. w pkt 57 wyroku w sprawie Altmark nie są spełnione w niniejszym przypadku.
- 94 Jak przedstawiono bowiem w pkt 81 powyżej, w którym jest mowa o tym, że Komisja zadowolili się w zaskarżonej decyzji stwierdzeniem, iż dodatkowe koszty netto powstałe na skutek polityki sprzedaży ze stratą prowadzonej przez DPAG nie mogły być przedmiotem rekompensaty, Komisja ani nie sprawdziła, ani nie udowodniła, że skarżąca nie odnotowała żadnych innych dodatkowych kosztów netto związanych z wykonywaniem usługi w ogólnym interesie gospodarczym, w stosunku do których

miała prawo żądać rekompensaty ze wszystkich płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom na warunkach przewidzianych w ww. w pkt 57 wyroku w sprawie Altmark, pkt 89–95.

95 W zakresie, w jakim Komisja nie przeprowadziła żadnego badania ani nie dokonała żadnej oceny w tym względzie, do sądu wspólnotowego nie należy zastąpienie Komisji w przeprowadzeniu badania, do którego ona sama nigdy nie przystąpiła, i snucie przypuszczeń co do wniosków, do których doszłaby ona w wyniku tego badania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 września 2004 r. w sprawie T-274/01 Valmont przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3145, pkt 136).

96 Z powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić zarzut skarżącej, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 87 ust. 1 WE, uznając, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom przysporzyły jej korzyści.

97 Niemniej Sąd uważa za wskazane zbadanie również zarzutu skarżącej, zgodnie z którym — niezależnie od kwestii, czy kwota płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom przewyższała kwotę niekwestionowanych dodatkowych kosztów netto — Komisja w każdym razie niesłusznie wywnioskowała, że płatności transferowe ze strony DB-Telekom w wysokości 11 081 mln DEM umożliwiły skarżącej — zważywszy na odnotowane przez nią straty w latach 1990–1995 — pokrycie podnoszonych dodatkowych kosztów netto w wysokości 1118,7 mln DEM powstałych na skutek polityki sprzedaży ze stratą prowadzonej przez nią w latach 1994–1999.

98 W tym względzie należy najpierw stwierdzić, że zgodnie z § 63 ust. 1 PostVerfG Deutsche Bundespost była zobowiązana do uiszczania płatności zwrotnych na rzecz państwa niemieckiego w latach 1990–1995 w wysokości malejącego odsetka jej przychodów operacyjnych. Podczas gdy strony nie są zgodne co do tego, czy te płatności zwrotne stanowią dodatkowe koszty świadczenia usługi w ogólnym interesie

gospodarczym, Komisja nie kwestionuje tego, że te płatności zwrotne były uiszczane przez przedsiębiorstwa powstałe w wyniku podziału Deutsche Bundespost oraz że w tym kontekście skarżąca musiała uiścić kwotę 11 418 mln DEM w latach 1990–1995.

99 W niniejszym przypadku skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom w latach 1990–1995 w wysokości 11 418 mln DEM umożliwiły jej pokrycie podnoszonych dodatkowych kosztów netto w wysokości 1118,7 mln DEM, które zostały spowodowane jej polityką sprzedaży ze stratą prowadzoną w latach 1994–1999, jakkolwiek zdaniem skarżącej wspomniane płatności transferowe posłużyły w całości do skompensowania jej strat poniesionych w latach 1990–1995, które wynikały w szczególności z jej obowiązku uiszczania płatności zwrotnych.

100 Komisja odpowiada w istocie, że z uwagi na to, iż skarżąca nie przedstawiła dowodu na to, że dodatkowe koszty netto związane z jej polityką sprzedaży ze stratą zostały sfinansowane z jej własnych zasobów, miała ona prawo domniemywać, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom umożliwiły skarżącej finansowanie tych dodatkowych kosztów.

101 W tym względzie należy zauważyć, iż strony zgodnie oświadczają, że z księgowego punktu widzenia wszelkie zasoby mogą zostać użyte do finansowania wszelkich obciążeń. Wprawdzie do Komisji należy udowodnienie, że zasoby publiczne przysporzyły korzyści beneficjentowi, jak wynika z ww. w pkt 57 wyroku w sprawie Altmark, pkt 75, ale bez znaczenia jest to, że Komisja wykaże, na jakie obciążenia zostały wykorzystane zasoby publiczne, które zostały przyznane skarżącej.

102 Niemniej ze względu na to, że w niniejszym przypadku — jak wynika z pkt 78 powyżej — Komisja uzależniła swoje przedstawienie dowodu na to, iż DPAG odniosła korzyść z zasobów publicznych, od faktu, że podnoszone dodatkowe koszty netto DPAG związane z jej polityką sprzedaży ze stratą zostały niechybnie pokryte — w wysokości 1118,7 mln DEM — przy użyciu płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom, należy sprawdzić, czy z uwzględnieniem strat DPAG poniesionych w latach 1990–1994 i 1990–1995 wspomniane płatności transferowe dokonane w tym okresie były wystarczające do pokrycia również dodatkowych kosztów netto związanych z jej polityką sprzedaży ze stratą, które odnotowała ona w latach 1994–1999.

103 W motywie 88 zaskarżonej decyzji Komisja oszacowała, że podnoszone dodatkowe koszty netto odnotowane przez DPAG w związku z jej polityką sprzedaży ze stratą kształtowały się następująco:

Lata	1994	1995	1996	1997	1998	1999	Łącznie 1994–1999
Dodatkowe koszty związane ze sprzedażą ze stratą (mln DEM)	[pouf- ne]	[pouf- ne]	[pouf- ne]	[pouf- ne]	[pouf- ne]	[pouf- ne]	1118,7

104 Ponadto — jak wynika z informacji dostarczonych przez Republikę Federalną Niemiec, których Komisja nie kwestionuje — DPAG odnotowała w latach 1990–1994 i 1990–1995 następujące wyniki operacyjne (z pominięciem płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom i przelanych płatności zwrotnych) i wyniki ostateczne (z uwzględnieniem płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom i przela-

nych płatności zwrotnych) (pismo Republiki Federalnej Niemiec z dnia 31 stycznia 2002 r. i załącznik 11 A do pisma Republiki Federalnej Niemiec z dnia 10 marca 2000 r.):

Lata	1990	1991	1992	1993	1994	Łącznie 1990– 1994	1995	Łącznie 1990– 1995
Sektor zastrzeżony	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]
Sektor paczek	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]
Sektor gazet	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]
Saldo operacyjne	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	[poufne]	-4331	[poufne]	-4945
Płatności transferowe ze strony DB-Telekom	1495	2031	1310	726	0	5562	5519	11 081
Płatności zwrotne	- 1651	- 1982	- 2100	- 2182	- 2190	- 10 104	- 1314	- 11 418
Saldo płatności transferowe/ płatności zwrotne						- 4552		- 337
Ostateczny wynik (mln DEM)						- 8883		- 5282

105 W świetle tabelki figurującej w pkt 104 powyżej należy najpierw zwrócić uwagę na to, że wprawdzie skarżąca otrzymała w latach 1990–1994 kwotę 5562 mln DEM tytułem płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom oraz że w 1994 r. odnotowała ona dodatkowe koszty związane z jej polityką sprzedaży ze stratą w wysokości

[*poufne*] mln DEM (tabelka figurująca w pkt 103 powyżej), ostateczny deficyt odnotowany przez skarżącą w latach 1990–1994, biorąc pod uwagę wszystkie sektory działalności łącznie, wynosił jednak 8883 mln DEM. Ten ostateczny deficyt w okresie 1990–1994 odpowiadał bowiem stratom operacyjnym DPAG w wysokości 4331 mln DEM, do czego doszły płatności zwrotne w wysokości 10 104 mln DEM, które zostały częściowo skompensowane przez płatności transferowe w wysokości 5562 mln DEM dokonane przez DB-Telekom.

106 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że płatności transferowe w wysokości 5562 mln DEM dokonane przez DB-Telekom w latach 1990–1994 nie umożliwiły skarżącej — mając na uwadze jej straty operacyjne w wysokości 4331 mln DEM poniesione w latach 1990–1994 i płatności zwrotne w wysokości 10 104 mln DEM, które musiała ona uiścić w tym okresie, to jest łączne straty w wysokości 14 435 mln DEM — pokrycia podnoszonych dodatkowych kosztów netto powstałych na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1994–1999 w wysokości 1118,7 mln DEM.

107 Jako że skarżąca otrzymywała płatności transferowe dokonywane przez DB-Telekom do 1995 r., należy również stwierdzić, że wprawdzie skarżąca otrzymała w latach 1990–1995 11 081 mln DEM tytułem płatności transferowych dokonanych przez DB-Telekom, ale w okresie tym odnotowała ona ostateczny deficyt — biorąc pod uwagę wszystkie sektory działalności łącznie — w wysokości 5282 mln DEM. Ten ostateczny deficyt w okresie 1990–1995 odpowiadał bowiem stratom operacyjnym DPAG w wysokości 4945 mln DEM, do czego doszły płatności zwrotne w wysokości 11 418 mln DEM, które zostały częściowo skompensowane przez płatności transferowe w wysokości 11 081 mln DEM dokonane przez DB-Telekom.

108 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że płatności transferowe w wysokości 11 081 mln DEM dokonane przez DB-Telekom w latach 1990–1995 nie umożliwiły DPAG — mając na uwadze jej straty operacyjne w wysokości 4945 mln DEM

poniesione w latach 1990–1995 i płatności zwrotne w wysokości 11 418 mln DEM, które musiała ona uiścić w tym okresie, to jest łączne straty w wysokości 16 363 mln DEM — pokrycia podnoszonych dodatkowych kosztów netto powstałych na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1994–1999 w wysokości 1118,7 mln DEM.

- 109 Należy zatem stwierdzić, że twierdzenie Komisji, jakoby skarżąca odniosła korzyść w wysokości 1118,7 mln DEM, gdyż same płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom mogły sfinansować podnoszone dodatkowe koszty powstałe na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą, zostaje obalone za pomocą wniosku, iż ostateczne straty DPAG poniesione w latach 1990–1994 oraz w latach 1990–1995 były tak wysokie, że płatności transferowe dokonane przez DB-Telekom były niewystarczające do pokrycia podnoszonych dodatkowych kosztów netto powstałych na skutek jej polityki sprzedaży ze stratą w latach 1994–1999.
- 110 W związku z tym należy uwzględnić zarzut skarżącej.
- 111 Wobec powyższego należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji bez potrzeby sprawdzenia, czy rozpatrywany zarzut oznacza, że zaskarżona decyzja jest również dotknięta brakiem uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE (zob. pkt 58 powyżej) oraz bez potrzeby badania pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącą.

W przedmiocie kosztów

- 112 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć ją kosztami postępowania.

- 113 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie i instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Republika Federalna Niemiec, która nie złożyła uwag jako interwenient, pokrywa własne koszty na podstawie art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu.
- 114 Na podstawie art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu Sąd może postanowić, że interwenienci inni niż państwa członkowskie, państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), instytucje i Urząd Nadzoru Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) pokrywają własne koszty. BIEK i UPS, interwenienci, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2002/753/WE z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG.**

- 2) **Komisja pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Deutsche Post.**

- 3) **Republika Federalna Niemiec, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) i UPS Europe NV/SA pokrywają własne koszty.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 lipca 2008 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Jaeger